

лукеусъ и разоборія. Смышлявамъ ви за Римляны-ты въ врѣмя на цари-ты имъ, кога такыва сладкокусци за прѣдка слагали си на обѣдъ, освѣнь другы ѣстія, славѣвы и пауновы языцы, мозъкъ отъ камилско птиче, папагалевы главы, камилскы пѣпки и пр.

Сладкокусци-ти не гядають за друго, а само за харно и сладко ѣденіе; всичкы-ты си мысли и най-добры чюства быхъ пожрѣтвовали само за да си угодыть на гърло-то. А такъвъ чловѣкъ може ли да ни влѣзе въ очи? Чловѣкъ колкото е похубавъ, по-драгъ и помилъ, толкова повече хубость-та му губи прѣдъ очи-ты ни, кога го гядамы да ѣде; а колко повече ще загуби прѣдъ очи-ты ни единъ лакомъ или сладкокусець, кога го видимъ да глѣта всичко, что завърне, и да ся облизва и лигави на всичко, что му ся мѣрне! Затова не безъ причинъ другочны-ты хора казвахъ, че богове-ти ся хранили съ нектаръ и съ амврозій.

Откакъ поразгядахмы хранѣ-тъ и поразбрахмы до колко всяко едно ѣстіе ся смилъ, и какъ и что работять пищеварителны-ты орѣдія, сега не ще ни бѣде мѣчно да отговоримъ и на питанія: *кога бива да ѣдемъ, что бива да ѣдемъ и какъ трѣбува да ѣдемъ?*

На питаніе: *кога бива да ѣдемъ?* можяше да ся отговори съ малко думы: *кога бѣдемъ гладни*. Нъ, зачтото свѣтъ-тъ отъ приукъ и отъ да дразни насилъ пищеварителны-ты орѣдія похабилъ ся е, та сега на мнозина найпрѣва-та грыжя и сладость е ѣденіе-то, то не може да ся дръжи на здраво това правило. Намъ естественно ни ся иска да ѣдемъ, когато тѣло-то ны подеѣща, че му трѣбува храна, отъ коѣто да си извади кръвь и топлинъ; и въ та-